

Rakovszky Zsuzsa

HALOTTAK NAPJA

Négy gyertyaláng lobog, négy könnyű lélek
a kinti-benti sötétség határán.
Megcsukló hangtalan nyelvek beszélnek.
A mustárospohár vastag fala a párkány

fájára halvány sugárküllőket vet.
Az ablak most láng-kettőző tükörlap:
nem látni a diófa lombjai közt a perzselt,
száguldó fellegek füstjét, a csorba holdat...

„Púpos parasztlány voltam, nem kellettem
senkinek, csak a részeg katonáknak, már őszem...
Más szennyesét pucoltam, más gyerekét dédelgettem,
most rothadó avar és folyós sár lett belőlem...”

„A hajam lenyíratam, remekül teniszeztem,
később kártyacsaták, Bécsben operabérlet...
Idegenek álltak körül a végső percben,
latolták: zongorám, komódom mennyit érhet...”

„Csinos fiú voltam, a strandon kézen álltam,
asztalnál, ágyban a bőséges húst szerettem.
Az utolsó adag morfin kábulatában
még elértem a végét, mielőtt összeestem...”

„Voltam valaha. Már élő emlékezet sem,
írás sem őrzi rég a nevemet.
A múltba, a világon tátongó részbe estem,
amely benyeli majd a földet s az eget...”

Takács Zsuzsa

ITTLÉT

Kiadta döntésre sorsomat a sárga
gesztenyefasornak, egy-egy telefonnak,
a légvezeték himbálózásának, a cipősarkak
koppanásának, a dió kopogásának, az ág